

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania Z. P.
od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego w S.
o ponowne przeliczenie i ustalenie świadczenia ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 3 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 września 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od skarżącego Z. P. go na
rzecz Wojskowego Biura Emerytalnego w S. kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z dnia 26 września 2013 r. oddalił apelację ubezpieczonego Z. P. od
wyroku Sądu Okręgowego w S. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z
dnia 21 listopada 2012 r., oddalającego odwołania ubezpieczonego od decyzji
Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S.: - z dnia 28 grudnia 2010 r.
odmawiającej ponownego ustalenia prawa do emerytury wojskowej i wojskowej
renty inwalidzkiej oraz ich wysokości ustalonych decyzjami z dnia 8 stycznia 1986 r.
i z dnia 4 grudnia 1986 r., - z dnia 6 kwietnia 2011 r. odmawiającej stwierdzenia

nieważności decyzji z dnia 8 stycznia 1986 r. o oraz decyzji z dnia 4 grudnia 1986 r., a także oddalającego odwołanie ubezpieczonego z dnia 24 sierpnia 2011 r. w związku z bezczynnością organu rentowego (punkt I wyroku); zasądził od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej (punkt II wyroku), a także przyznał radcy prawnemu B. L. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 120 zł, powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym (punkt III wyroku).

Sąd Apelacyjny w pełni podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że w sprawie nie zaszły przesłanki do ponownego ustalenia prawa do świadczeń, o których mowa w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm.), art. 52 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. z 1983 r., Nr 29, poz. 139 ze zm.). Za okoliczność, która miałyby wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość nie można było uznać powoływanej przez ubezpieczonego niewłaściwości organu, który ustalił mu prawo do świadczenia. Ponadto przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego obowiązujące w chwili wydania decyzji z 1986 r., których stwierdzenia nieważności obecnie domaga się ubezpieczony, nie miały wówczas „zastosowania do organów administracyjnych w sprawach należących do właściwości wojskowych organów administracji państwowej, jak również brak było możliwości stwierdzenia nieważności decyzji emerytalno-rentowych w przypadku ich wydania przez niewłaściwy miejscowo organ rentowy. Dopiero mocą ustawy z dnia 13 października 1993 r. wojskowy organ rentowy zyskał prawo do unieważniania swoich prawomocnych decyzji na zasadach określonych w k.p.a. (art. 32 ust. 2 przywołanej ustawy)”. Ponadto postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest wszczynane z urzędu a nie na wniosek, przeto wnioski ubezpieczonego są już z tego tylko względu bezprzedmiotowe.

W skardze kasacyjnej ubezpieczony zarzucił naruszenie: 1/ art. 31 ust. 1 i art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, art. 52 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o

zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz § 1 ust. 1 pkt 3 § 2 ust. 1, § 4 ust. 1 pkt 1 w związku z § 3 ust. 1 pkt 1, § 7 ust. 2, § 16, § 17 ust. 1 i 2, § 22 ust. 2 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 16 stycznia 1973 r. w sprawie ustalania prawa do zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz wypłaty świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia (Dz.U. Nr 3, poz. 24 ze zm.) oraz art. 46 ust. 1 w związku z art. 63 ust. 1 i 2, art. 82 i art. 84 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie żołnierzy zawodowych (Dz.U. Nr 16, poz. 134 ze zm.) przez ich niezastosowanie, 2/ „art. 32 ust. 2 ustawy z 13.10.1993 r., przez powołanie na str. 8 uzasadnienia w. 10-13 od dołu daty tej ustawy bez podania daty jej publikacji i pełnej nazwy co uniemożliwia jakąkolwiek kontrolę nad dokonanymi ustaleniami w tym przedmiocie”, 3/ art. 49 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 1977 r. Nr 10, poz. 55 ze zm.) oraz art. 8 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593 ze zm.) „przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że ‘Kwestie pozostają poza sferą zainteresowania Sądu odwoławczego’”, podczas gdy „przebieg służby wojskowej ubezpieczonego oraz kompetencje wojskowych komisji oceniających stan zdrowia ubezpieczonego winny być poddane kontroli sądowej dla potrzeb roszczenia głównego ubezpieczonego, które zostało błędnie nazwane przez Sąd I i II instancji wnioskiem ubezpieczonego o ponowne ustalenie prawa do świadczeń gdyż ubezpieczony nigdy nie otrzymał decyzji o ustaleniu prawa do świadczeń”, 4/ art. 227 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 244 § 1 k.p.c., art. 325 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 219 k.p.c. polegające na tym, że Sąd Apelacyjny nie uwzględniając apelacji przyjął za własne ustalenia faktyczne oraz ocenę prawną Sądu pierwszej instancji, pomimo że ten „w rażący sposób narusza art. 325 k.p.c. przez nie wymienienie w sentencji wydanego orzeczenia wszystkich przedmiotów sprawy oraz wszystkich rozstrzygnięć Sądu o żądaniach stron”, 5/ „błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez oba orzekające Sądy, że decyzją z dnia 28.12.2010 r. (...) załatwił odmownie wniosek ubezpieczonego z dnia 17.01.2008 r. o ponowne ustalenie prawa do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego i ich wysokości na dzień zwolnienia z zawodowej służby wojskowej gdy tymczasem tego wniosku w aktach brak”, a ponadto skarżący „nie

domaga się w nim ponownego ustalenia do świadczeń emerytalnych”, skoro do tej pory nie otrzymał pierwszej decyzji wydanej przez właściwy organ dotyczącej świadczeń emerytalnych.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie nadawała się do przyjęcia jej do rozpoznania, gdyż sformułowane na wezwanie Sądu Apelacyjnego przez jej autora zagadnienia prawne nie wymagają wyjaśnienia, ponieważ po wydaniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011 r., I UZP 3/10 (OSNP 2011 nr 17-18, poz. 233), która ma moc zasady prawnej, nie powinno budzić wątpliwości, że odwołanie (żądanie) stwierdzenia nieważności decyzji emerytalnych należy do drogi sądowej przed sądami powszechnymi (sądami ubezpieczeń społecznych), które osądzą taki spór na podstawie przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, a nie według administracyjnego porządku prawnego.

Ponadto w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji wskazał konkretne decyzje rentowe i decyzje emerytalne z 8 stycznia i 4 grudnia 1986 r., które skarżący usiłuje podważyć w drodze wniosku (odwołania) o uchylenie tych kontestowanych decyzji w oparciu o ewidentnie bezpodstawne zarzuty rzekomego braku kompetencji do wydawania decyzji rentowych lub emerytalnych przez właściwy wojskowy organ emerytalny.

Mając na uwadze wymienione okoliczności, ale przede wszystkim nieusunięcie przez skarżącego - na wezwanie Sądu Apelacyjnego - braku wskazania wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia (art. 398⁶ § 1 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.), z ewidentnie błędną argumentacją, że przedmiotem „skargi jest

żądanie objęcia ubezpieczeniem społecznym z zakresu żołnierzy zawodowych, i o stwierdzenie nieważności niewłaściwego organu emerytalno-rentowego i wszczęte przez organ rentowy z urzędu postępowania o odmowie wszczęcia ponownego przeliczenia emerytury wojskowej”, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę, której braku (wskazania wartości kasacyjnego zaskarżenia) skarżący nie usunął, pod rygorem odrzucenia skargi (art. 398⁶ § 1 *in fine* k.p.c.), która z tej przyczyny powinna być odrzucona już przez Sąd drugiej instancji zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono w zgodzie z art. 98 k.p.c.